

Afstand en nabijheid-Religie en relatie

Soms, begrijp ik kleine stukjes van de innige relatie die God met ons zoekt.

In het begin - met Hem wandelend in de schitterende natuur, mooie mens, man, vrouw. Bijna goddelijk gemaakt. *"Naar ons beeld"*. Met ogen die schoonheid zien, oren die schepping horen, een hart dat klopt, in relatie met zijn schepper, mede scheppend.

Onze eigen 'kroning' of 'coronation'. Willen zijn zoals God. We weten het zelf beter, maken het zelf wel uit. Afstand, verharding.

Gods zoeken naar een volk, hart dat Hem vertrouwt, leven, liefde en recht wil brengen.

Eén mens die God zijn Vader zoekt. Zijn hart leert kennen voor deze wereld. In innig partnerschap Gods koninkrijk zichtbaar maakt. In liefde voor mensen. God zelf, zijn geliefde Zoon.

Je kind laten martelen en sterven voor het behoud van ieder mens die Hij lief heeft. Ieder uniek mens. Ieder mooi mens, omdat hij zijn mensen lief heeft. Jou, mij, je kind, je buurman, de Indiase vrouw die je kleding maakt. Zijn schepping nog steeds. Deze wereld hier en nu...

Het gaat alleen maar over liefde. Innige liefde en vriendschap. *Ik heb jullie lief gehad, zoals de Vader mij heeft liefgehad. Blijf in mijn liefde.*

Ik houd van de laatste hoofdstukken van Johannes (vanaf 14). De vrienden van Jezus staan na zijn dood alleen. Ze horen niet meer bij de bestaande Joodse religie. Ze kunnen alleen verder gaan op de woorden die ze hebben gehoord, die ze geloven, en waarop ze niet anders kunnen dan liefde doen en verkondigen. Daar staan wij nu...

Louise Fontein